

SERPENTINES

L' a mar amb abraçades
SÓN com serpentes decorades,
faig petons i abraçades
a les mares estimades .

" Sol "

La papallona.

La papallona jugava
i pel jardí voltava,
jo encantada la mirava
i cada dia la buscava.

Un dia jo vaig sortir
i la papallona va venir.
El meu cap es va parcar
i un secret en va explicar.

Em va dir que li agrada molt
la primavera
per què es l'estació que m'espera.

Estrella

EL CEL

M'agrada el cel del migdia,
els núvols taronges amb el sol,
de lluny uns ocells que passen
i que tornen de fer un vol.

Quan t'enfades et tornes negre
i provoques una tampesta,
treus tanta aigua com pots
i tot el cel es torna una festa.

M'agrada el teu color
tan de dia com de nit,
és bonica la teva foscor
i el teu blau cel infinit.

El Crac de poesia

3r Primària

L'univers

L'univers és infinit
tan gran i negre,
no hi ha dia ni nit.

L'univers és brillant
ple d'estrelles,
formen constel·lacions alucinants.

A l'univers no tinc por,
quan surt la lluna i el sol,
em fan claror.

L'univers ple d'amor,
els planetes i les estrelles,
em somriuen com un tresor.

Lluna

L'AMOR

L'amor és infinit
tant de dia com de nit
si l'amor és agradar
costa molt de rebutjar.

L'amor cap a un menjar
és tan gran com per estimar
si un esport vols jugar
primer l'has d'estimar.

L'amor cap a una ciutat
de moda no s'ha ficat
la verdura no sol agradar
però el pastís de xocolata sol triomfar.

po%32

LA MÚSICA

La música és com una parella.
De vegades inestable però brillant.
Com una estrella.
Molt llampant.

Fa màgia com un mag.
Intensa com el cafè.
De primera qualitat.

La música t'alegra el dia
encara que hakis suspès.
La música et dona una alegria.
Encara que estiguis espès.

La música és perfecte,
com els centres d'en Lamine Yamal.
T'apareix com un espectre.
Però no et fa mai mal.

Cold Palmer

6è A

Les quatre estacions

Amor a l'estiu,
perquè els ocellets
tornen al niu.

Amor a la primavera,
creix la natura
ella mai s'atura

Amor a l'hivern,
perquè la neu blanca
cau sobre la branca.

Amor a la tardor,
perquè ve el fred
i marxa la calor.

ET RECORDO

Preguntant-te "quants anys tens?"

I sempre responies;

"yo tengo dieciocho años"

Et recordo

passejant-te i empenyent-te

amb tota la meva força,

i sentir el que tu senties,

moments de felicitat i confiança.

Et recordo

arribar a la residència,

omplir-me de petons,

veure el teu somriure

i sentir com ens estimaves.

Et recordo

en els moments de frustració

perquè el menjar

no t'agradava

Et recordo

totes les rialles

i moments de felicitat,

no poder-te veure

va canviar la meva vida.

Una pandèmia ens va separar.

Des de les estrelles,

seguiré recordant-te,

seguint els teus consells,

fins a la lluna i tornar.

Recordo els moments

de tristesa i plorar conjuntament.

Vas ser la meva última iaia,

i mai t'oblidaré.

Amelia

Àvia estimada

L'olor d'una rosa
brillant com el diamant,
una hora amb tu
em passa en un instant.

Recordo aquells jerseis
que m'anaven tan grans,
que quan me'ls posava
sovint calor m'entrava.

Et veia fent-te gran
però amb un somriure constant,
els dos a la tele mirant clan,
et volia veure seguir endavant.

Quan al cole em venies a buscar
el dia començava a millorar,
corrent cap a casa anàvem
i l'avi amb una paella ens esperava.

Carauto

VIATGE AL COR

Quan pujo a un avió,

m'omple d'emoció.

Paisatges inèdits,

amb molts encanteris.

La brillantor de París,

i la "samba" del Brasil.

La fauna d'Àfrica,

Que és d'allò més màgica.

A Nova York gratacels gegants,

a Egipte deserts brillants.

A Tòquio llums de colors,

A l'Índia, festes i tambors.

Vull viatjar sense parar,

cada país vull visitar.

I quan torni al meu racó,

ja somiaré amb el pròxim avió!

-Marieta

Cap a mi

Un amor incondicional
un amor nul per a moltes persones
la tranquil·litat que sento de saber
que jo mateixa m'escolto.
Segura a casa i segura a fora
així és com em sento a tothora.

Plora, riu, engoixa't, enfadat,
però estima't constantment.
Accepta't i sigues tu mateix.

En resum, dit amb poques paraules
fins aquí
una mica del poema sobre;
l'amor que tinc cap
a mi.

Pseudònim: Montserrat

DE TOTES MANERES

M'agrada quan em mires,

i somrius.

Com t'amagues,

i rius.

La forma en què ets,

carinyós.

I com t'expresses.

M'agraden les nostres converses,

i com m'escoltes.

Passar temps amb tu,

veient com cauen les hores.

La manera en què t'estimo,

apassionada.

Però tinc por de dir-t'ho,

m'agrades.

Diadema maca

3r ESO B

L'AMOR DE LA MEVA MARE

Mama, un nom que dona molt a parlar.

Ella, la meva mare, la persona que sempre hi és,

la que m'entén tan sols amb una mirada

i, la que em dona força quan més la necessito.

M'ha ensenyat a ser valenta,

a aixecar-me quan caic

i sobretot, a creure en mi quan jo no ho faig.

El meu exemple a seguir, la meva llum.

L'admiro, admiro la gran persona que és.

La seva tendra i forta forma d'estimar,

com fa que al seu costat el món sigui més fàcil.

No sé si li dic prou, però...

L'estimo amb tot el meu cor.

Sense ella res seria igual. Ets essencial Mama.

Pèsol.

100 QUILÒMETRES

Estic a 100 quilòmetres de tu,
a 100 quilòmetres de la meva persona preferida,
a 100 quilòmetres de la persona que hi és sempre,
a 100 quilòmetres de la persona que necessito.

Qui diria que et necessitaria tant,
aquí, al meu costat.
Físicament tan lluny, tan lluny de mi,
però alhora tan a prop.

És un sentiment estrany
quan estic amb tu em sento a casa,
però quan torno a la meva llar,
sé que hi faltes tu.

Tornar-te a veure després de molt temps,
és la millor sensació que he sentit mai.
Poder-te abraçar després de molt temps,
és el que necessito quan estic malament.

Tinc 100 històries per explicar-te
Tinc 100 cançons per cantar-te
Tinc 100 balls per ballar-te
I 100 coses per ensenyar-te

No sé què faria sense tu,
amb tu els dies es fan més fàcils.
M'arregles un mal dia
i en formes part d'un de bo.

Brindo per tu i per ser-hi sempre,
a 100 quilòmetres però sempre amb mi,
a 100 quilòmetres però sempre amb tu,
des de sempre i per sempre.

Pera

PER QUÈ HAVIA DE PASSAR?

Aprendre a cuidar-se,
saber estimar-se,
respectar-se, no jutjar-se.

Si passa és perquè havia de passar,
trobar-te i que tu em trobessis,
ha estat bonic, així estava escrit és
tan senzill com que ha succeït.

El temps passava
i és que, saber cuidar-nos mútuament
saber estimar-nos correctament
no, no va passar.

Era massa fàcil abandonar
però així era la nostra realitat, llavors.
Qui va voler escriure semblant desgràcia?

Tornar a cuidar-se,
saber estimar-se,
aprendre a estar sol, de nou.

Ai, en una altra vida
quina sort tindria,
si aquell que escrivia
m'ho hagués posat fàcil,
tan senzill com que encaixessin
les peces que ens faltaven
perquè junts fóssim un de sol.

Pastís de mores